

komme til disse to Emner, Ulykkesforsikringen og Sngelassier eller om de ligge indenfor Arbejdsplanen; det veed jeg ikke. Men jeg har for Resten en saadan Tillid til de ærede Medlemmers Haandelag og Fingersærdighed, naar det gælder om at lave Love, at jeg finder det ganske sandsynligt, at de endnu ville kunne faa en halv Snæs Minutter tilovers til Ulykkesforsikringen og en halv Snæs Minutter til Sngelasserne. Da jeg anser det for saa meget mere sandsynligt, som det Lovforslag, her foreligger, jo viser, at ærede Medlemmer nok have faaet et Djeblik tilovers til et Alderbomsforsørgelsesforslag, naaget det laa udenfor Arbejdsplanen. Altsaa, Tiden vil vise, hvad vi ville faa ud af disse to Ting, der jo ligge indenfor Arbejdsplanen; men en stor Triumph maa det jo være for de ærede Medlemmer, at de her have faaet en Alderbomsforsørgelse færdig, som laa udenfor den hele vel overvejede Arbejdsplan. Jeg vil kun bede ærede Medlemmer om at dvøle et Djeblik ved de uhyre Fremskridt, vi have gjort i de tre Maanedes, der ere forløbne siden hin Lørdag Aften, jeg har nævnt. Jeg vil bedst kunne bringe dette i Minde ved at erindre om visse Indvendinger, som bleve gjort mod vort Forslag ved hin Behandling, og saa sammenligne det med dette Forslag. Der var først den høitæredes Indenrigsminister. Han var meget bekhymret over det store Arbejde, vort Lovforslag vilde lægge paa hans Skuldre. Det ærede Medlem fra Stege (Bojsen), som for øvrigt delte den høitæredes Indenrigsministers Bekhymringer, delte ogsaa denne. Det ærede Medlem fra Stege mente, at den meget ærede Indenrigsminister vilde faa hele sin Dag optagen, hvis vort Forslag blev til Lov, og den ærede Indenrigsminister tilføjede bekhymret „og Matten med“. Nu have vi her et Forslag, som Ministeren er enig med det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) om, og som i et ganske andet Omfang henlægger til Ministerens Afgørelse en Mængde af Spørgsmaal, som vi ikke kendte i vort Forslag. Efter vort Forslag havde Ministeren at afgøre den i og for sig særdeles simple Ting, om en given Person henhørte til de almindelige Klasser og Grupper, der vare opstillede i Forslaget, hørte han dertil, var Sagen dermed afgjort og given, med mindre der ellers undtagelsesvis skulde foreligge noget saa mærkeligt, som at en Haandværker, Arbejder eller Dyende var Rentier eller paa anden Maade i særlig Grad velhavende. Helt anderledes staar det efter dette Forslag. Efter det maa hver enkelt Persons Trang undersøges, og ethvert saa-

dant Spørgsmaal kan komme ind for Indenrigsministeren. Der er ikke under disse Forhandlinger angivet, hvor mange Personer der her kan være Tale om, jeg tillader mig at anslaa det rundt til et Hundrede Tusinde Mennesker, ikke saaledes, at jeg mener, at der just skulde være Hundrede Tusinde, der falde ind under Loven, men der vil være omtrent Hundrede Tusinde, der med nogen Grund kunne anse sig for faldede til at melde sig efter dette Lovforslag, og jo færre man har ment, der kunde være Grund til at tage imod, desto flere Spørgsmaal vil der være at bringe ind for Indenrigsministeren til Afgørelse. Forslaget er nemlig saaledes, at enhver, der føler Trang til at leve paa det offentliges Beføstning paa sine gamle Dage, har en stærk Opfordring til at melde sig, og det er en Trang, der i dette Land er særdeles udbredt, vi kunne vente, at der kommer mange. Men naar Ministeren er færdig med den Afgørelse, har han en Række af Afgørelser, som han ikke havde efter vort Forslag, om hvor meget og hvad hver enkelt af disse Personer skulle have. Jeg tror, at hvis Ministeren ingen Nattesøvn fik efter vort Forslag, vil han nu være stillet saaledes, at Døgnet ikke har Timer nok for Ministeren til at afgøre alle disse Spørgsmaal. Der er en Indvending, man kunde gøre derimod, og som jeg ogsaa kunde have gjort, den Gang man rettede dette Angreb mod vort Forslag. Jeg kunde have sagt: Det er væsentlig ikke andet, end hvad der sker nu med Henhyn til Fattigvæsenet, ogsaa alt dette kan gaa op til Indenrigsministeren, men det forekom mig, at denne Indvending var saa tarvelig, at jeg ikke syntes, det var værdt at nævne den, thi det forstaa ærede Medlemmer straks ved første Djekast, at der er en ganske overordentlig Forskel. En Ting som Fattigvæsenet, der har sin Praksis, sin een Gang hævdede Ordning, som er fuldstændig færdig, og hvor alle Spørgsmaal ere afgjorte, er let administreret, men her foreligger en helt ny Sag, der med eet Slag bringer Tusinder af Mennesker og Tusinder af nye Spørgsmaal til Afgørelse, det er noget helt andet. Er der gaaet 20, 10, ja blot 5 Aar, efter at Forslaget er vedtaget, kan Ministeren jo ganske rolig lige saa langt ud paa Morgen, han har Lyst til, men i de første Aar, hvor dette skal afgøres og sættes i Scene, er det sikkert, at, hvis Ministeren havde meget Arbejde efter vort Forslag, saar han mange Gange mere efter det her foreliggende. Jeg kan ikke andet end nævne denne Tilvækst i Tillid til Ministerens Arbejdskraft, som baade han selv og det ærede Medlem